

Zondag 21 november 2021

Feest van Christus Koning

Lezingen:

Daniel 7, 13-14

Johannes 18, 33b-37

Overweging

Vandaag is het Feest van Christus, Koning van het Heelal. Deze feestdag is door Paus Pius XI ingesteld in 1925. Op dat moment was in de wereld nog volop de nasleep merkbaar van de verschrikkelijke eerste wereldoorlog, die miljoenen slachtoffers eiste. Er waren mogelijk mensen, die in die tijd niet zoveel meer op hadden met het begrip 'koning', omdat in de naam van de koning oorlogen waren gevoerd en vetes uitgevochten ten koste van vooral gewone mensen. Ook waren er mensen, die aanstoot namen aan een dergelijke feestdag, omdat zij vonden, dat er in naam van de kerk veel geld werd verbruikt aan pracht en praal.

En er zijn uiteindelijk relatief weinig afbeeldingen, waarin Christus afgebeeld staat met een praalkroon of tiara, wanneer je het afzet tegen de talrijke afbeeldingen van Christus met doornenkroon of helemaal zonder kroon, maar wijzend naar zijn hart. Een zogenaamd Heilig Hartbeeld. In onze kerk staat een dergelijk beeld achterin de kerk, vanuit uw perspectief links achter.

Er is altijd een behoefte geweest bij mensen om het ongrijpbare van het geloof begrijpelijk te maken, de onzekerheid tastbaar. In God een hogere macht te zien, die over ons waakt. Teksten, die gebeden of gezongen worden, waarbij God, de Eeuwige, de Heer, wordt aangesproken als KONING, zoals we zojuist zongen in een lied naar psalm 93, KUNNEN louterend zijn, geruststellend.

Hoe geborgen kunnen we ons voelen, wanneer we ervaren, dat... 'Christus, de koning van het heelal regeert' 'dat zijn troon op vaste peilers staat in het oergeweld'Hoe beschermd kunnen we ons voelen wanneer we biddend zingen.....'Uw macht is groot, Uw trouw zal nooit vergaan, als wat Gij beloofd hebt, blijft bestaan'.... (einde citaat). Misschien willen we ons allemaal soms op deze wijze geborgen voelen. Ik denk dat dit geborgen willen voelen een diep menselijk verlangen is. En dat daarom de teksten van het lied, dat we zojuist zongen (naar psalm 93) ook NU nog aan kan spreken, al wordt hier expliciet het koningschap bezongen.

In het Evangelie van vandaag gaat het ook over het koningschap. Jezus trekt al enige tijd rond en al zijn verhalen en zijn handelingen worden bij steeds meer mensen bekend. Mensen trekken met Hem mee en zij gaan er steeds meer op vertrouwen, dat deze man de corruptie zal bestrijden, de discriminatie zal tegengaan en vrede zal brengen. Gerechtigheid en waarachtigheid. Zij zien Hem als hun leider en ook zij verlangen naar geborgenheid. Zijn volgelingen zijn vooral achtergestelden, armen en migranten. Het is dan ook helemaal niet verwonderlijk, dat zij er zelf in gaan geloven, dat Hij mogelijk Koning zal worden. HUN nieuwe koning. En het hoogtepunt van hun hoop op bevrijding komt op het moment, dat Jezus Jeruzalem intrekt. Eindelijk is het zover en komt er een einde aan de triomftocht en een begin van een nieuw rijk. Maar –zoals we allemaal weten- wordt dit wreed verstoord, nadat Jezus een paar dagen later wordt verraden en opgepakt en voor Pilates geleid.

En vele aanwezigen horen Pilates vragen: "Bent u de Koning van de Joden?"

En misschien zijn er ook dan nog heel veel volgelingen, die dan nog heel erg geloven, dat Jezus hun eigen echte wereldse koning zal worden, die hen kan bevrijden. En hoe verschrikkelijk moet dat voor hen zijn geweest om een antwoord te horen, dat ze waarschijnlijk nooit hadden verwacht.

‘Mijn Koningschap is NIET van de ze wereld’.

En dan is het stil, denk ik. Mensen moeten het verwerken? Wat bedoelt Hij?

Het gaat in het Evangelie niet om het koninkrijk van Jezus, met Jezus als koning, maar het gaat om het Rijk Gods. Het Rijk Gods, het Goddelijke hier op aarde. Het Goddelijke, zoals Jezus ons heeft voorgeleefd. En dat is totaal anders, dan wat velen toen verwacht hebben. Het gaat niet om een leidsman, die ons vertelt hoe we moeten handelen. Het gaat niet om een machtig iemand, een sterk iemand, die op een troon zit, het gaat niet om ijdelheid. Waar gaat het dan WEL om?

Huub Oosterhuis beschrijft dit in het lied, dat we zo zullen zingen (GVL 428. ‘Deze wereld om gekeerd’). In het Rijk Gods is deze wereld eigenlijk omgekeerd. En zullen mensen, die durven dromen, vechten en waken en bij wie het vlammetje niet uitdooft, in staat zijn om mensen, die wenen weer te laten lachen, mensen, die geen woonplek meer hebben, een huis bezorgen.

En natuurlijk moet ik ook aan Gerard Oostvogel denken. O, het is heel fijn, helend en intens om te bidden en ons te richten op onze onnoembare Eeuwige, barmhartige God. We mogen onze ogen naar boven richten. En we mogen ons ook vragen stellen over ons geloof en nadenken maar.... als we ELKAAR niet in de ogen kijken, dan komt er, zei Gerard Oostvogel altijd, niet veel terecht van het Rijk Gods. Hier beneden op aarde, zullen WIJ het samen waar moeten maken. En daar mogen we gerust bij bidden, mediteren, zingen, een kaars aansteken. Of wierook aansteken, zoals dat zo prachtig werd gedaan bij de leerhuisviering een paar weken geleden.

En vanuit deze leerhuisviering neem ik ook nog graag mee, dat het niet altijd gemakkelijk is onze aandacht te richten op onze omgeving. Vooral wanneer we te maken hebben met tegenslag in ons leven. Kleine tegenslagen, grote tegenslagen: proberen te zijn, in aanvaarding van wat ons overkomt. Op weg gaan, zonder (voor)oordeling van onszelf en de ander. In het vertrouwen gedragen te worden, ZO kunnen wij met elkaar proberen het Rijk Gods hier op aarde te verwezenlijken.

Soms kunnen we in een ontmoeting met een ander daarover iets leren voor ons eigen leven. Zo ontmoette ik de afgelopen week de 94 jarige vader van een vriendin. We bezochten hem samen in een verzorgingshuis, waar hij al bijna een jaar bedlegerig is. Ik was net die ochtend zo vreselijk teleurgesteld geweest, dat we de gezinsviering voor Kerstavond niet live kunnen doen, maar alleen online, vanwege de corona maatregelen. En ik was nukkig en ook wel en echt een beetje verdrietig daarover.

En toen ik naast deze vermagerde oude man zat, die ook nog eens in augustus zijn vrouw was verloren, werd ik rustig. En dat kwam door hem. Mijn vriendin had me van tevoren verteld, dat haar vader nog geen moment heeft geklaagd, terwijl er door personeelsgebrekverschrikkelijk veel verkeerd gaat in het tehuis, waar hij verblijft. Hij zei, dat hij het leuk vond dat ik was meegekomen met zijn dochter.

En daar zat ik dan, bij een man, die een eigen praktijk had, die wat in de war was soms, maar die genoot van het bezoek en heel blij was met een banaan en een puddinkje met extra calorieën en met zijn lieve dochter.

Zich ZO kunnen en durven overgeven aan de omstandigheden. Ja, dat ontroerde me zeer.

Amen.